

Páholy - Szerény javaslat

2014 július 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Azt mondják az okosok, azért üti-veri egymást a jobboldal néhány jeles képviselője, mert a centrális erőter az építő cselekvés képessége mellé magába szippantotta az összes konfliktust is, amely eddig a különféle oldalak, irányzatok, platformok és koalíciók között dült.

Az alapvetően konfliktuskerülő nép pedig csak kapkodja a fejét a parasztlengők és átszállósok zuhatagában, amiket az övéi osztanak az övéinek. Bár morális alapja nincs rá, a balliberális oldal szanaszét töredezett maradéka röhög a markába. Ebben a helyzetben naiv szentimentalizmusnak tűnik bármiféle párbeszédre törekedni, hiszen annak ellenére, hogy mindenki erre buzdít, még buzdítás közben is elbeszélünk egymás mellett. A kölcsönös megértést pedig az akarat hiányán túl más tényezők is nehezítik.

Szűkebb környezetemben több középiskolai magyartanár is panaszkodik arról, milyen kegyetlenül nehéz a sokszor írni-olvasni alig tudó delikvenseket eljuttatni odáig, hogy szövegértésből le tudjanak érettségizni. Feleségem nemrég azon élceldött, hogy kíváncsi lenne rá, a tantestületből hányan tudnák a feladatot ötvenszázalékosnál jobb eredménnyel megoldani. Tegnap pedig egy újságíró kollégánál tapasztaltam súlyos hiányosságokat. Legalábbis remélem, hogy nem más motiválta Somogyi Marcellt, amikor Elképesztő mondatok a Tasnádi-ügyről, jobboldali újságíróktól címmel a Válasz.hu hasábjain vitát nyitott egy olyan kérdésben, amelyben tökéletesen egyetértünk. Vagyis nem értünk egyet, mert szemmel láthatóan nem ért engem, azért képed el azon, amit mondtam a Hír TV-ben a Csörte című műsorban.

„Én Magyarország rendszerváltás utáni legnagyobb tragédiájának tartom azt, hogy ezeket az embereket még kerülnünk kell. Ugyanis az a pucér csiga, az az undorító, nyálás gusznyák, ami a Kádár-rendszer volt, mindenkin nyomot hagyott. Bűdös, levakarhatatlan nyomot, aki akkor is élt már. És ezzel kell együtt élnünk. Az én korosztályomnak az egyik legnagyobb tragédiája ez, és érdekes módon – amiről én mindig beszélek – az én korosztályomnak vannak nagyon kiváló, jeles képviselői, akik ezt a nemzetért, a hazáért folytatott lelkiismeretes, kiváló munkával próbálják »levezekelni« ezt a nyomot. És nagyon szomorú, hogy vannak, akik meg erre képtelenek, és most már megvannak a fiatal utódjaik is, akik nem is éltek még akkor, aztán ugyanúgy gondolkodnak. Én ettől rosszul vagyok.”

Látható, hogy az élőszóban elhangzott mondatokra igencsak ráférne a gondos szerkesztői figyelem, de azért nincs bennük olyan mértékű szövegromlás, amely meggátolná az értelmezést. Ezért elképesztő, ha Somogyi ebből azt a következtetést vonja le, hogy én folytatni akarnám a 2010 előtti „maszatolást”, „taknyolást”, hogy össze akarnám mosni a Kádár-rendszer áldozatait és bűnöseit. Érvélesem – „Ezeket az embereket ugyanis nem azért kell kerülnünk, mert ez valamiért eleve így rendeltetett. Azért kell őket kerülnünk, mert újra és újra kinevezik őket” – nemhogy nem mond ellent annak, amit állítok, hanem egyenesen alátámasztja. A pucér csiga bűdös, levakarhatatlan nyoma nyilvánul meg a rendszerváltás utáni kormányok kinevezési gyakorlatában is. Az eleve elrendelést pedig hagyjuk. Én eleve nem hiszek benne, akik pedig igen, azoknak többet, mást jelent, nem keverendő össze a szükségszerűséggel.

De én még olcsón megúsztam. Nem úgy Bella Levente kollégám, akinek még súlyosabb a bűne, mert egyik kérdésében nem átalított generációs feszültséget is gerjeszteni a maga pikírt módján. „Mondjuk 1998-ban elvárható volt az, hogy 1990-ben született emberek legyenek kormányzati pozícióban?” – kérdezte Szakonyi Péterrel, aki élvezettel kezdte sorolni a Fidesz környékén fellelhető „volt kommunistákat”.

Szegény Levente nem is sejtette, milyen darázs-fészekbe nyúlt ezzel. Felneve ugyanis a jobboldalon is egy nemzedék, amely nagyon okos, többdiplomás, több nyelven beszél, tehát elvileg kormányzati pozícióba is kerülhetne. Vagy más területek olyan pozícióiba, ahonnan még eléggé el nem ítélnék módon nem haltak ki azok, akik '89-ben már lelkes ifjú felnőttek voltak, akiket viszont még ott az „undorító gusznyák” nyoma. Mondhatnám, türelem, de az én számból rosszul adná ki magát, lassan 51 leszek én is. Ám olyat Levente sem állított, amit Somogyi Marcell cáfol. Senki nem mondott olyat, hogy mindenki kollaborált volna a Kádár-rendszerrel. Az ellenpéldaként felsorolt zsenik és hősök, Hamvas Béla vagy Krassó György, Pákh Tibor, Rácz Sándor nekem is példaképeim. A családot pedig nagyon nem kellene ide kavarni, kedves Marcell. Ismerünk történeteket, amelyekben mély meggyőződésű emberek is nagyot néztek, amikor minden kiderült! De vannak fokozatok. A túlélés, a „csakazértis” érvényesülés nem keverendő össze az elvtelen talpnyalással, az embertelenség kiszolgálásával. Sok-sok kibeszélő van még e tárgyban. Maradjunk ezért inkább az általam ismert legpontosabb meghatározásnál, miszerint ma már nem az a kommunista, aki '89 előtt is élt, tanult, netán

dolgozott, próbált boldogulni úgy, ahogy akkor lehetett, hanem az, aki a mai napig úgy maradt. Aki még a damaszkuszi úton sem volt hajlandó elindulni, sőt gúnyolja azokat, akik megpróbálták. Akik nosztalgiáznak, akiknek akkor jobb volt, akik még most is az akkor élvezett elnyökből akarnak megélni. Csak érdekességként, a kis magyar abszurd látteleteként jegyzem meg, ezek kommunistázzák le például Kövér Lászlót, és ezek nevezik demokráciának, autokráciának, ha nem ők vannak hatalmon. Ez valóban elképesztő. Őket kellene gyalázni, nem egymást, ha javasolhatom.

mno.hu - Gajdics Ottó

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következő címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló